

Sygnatura akt XIII GC 1431/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 4 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Sandra Zientalewicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Katarzyna Prencel

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 grudnia 2020 roku Łodzi

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

przeciwko J. S.

o zapłatę

1. **umarza postępowanie w zakresie kwoty 4068,84 (cztery tysiące sześćdziesiąt osiem i 84/100) złotych;**
2. **zasądza od J. S. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością:**
 - a) **kwotę 8850,70 (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt i 70/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 lipca 2019 roku do dnia zapłaty,**
 - b) **odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 4068,84 złotych od dnia 15 lipca 2019 roku do dnia 28 maja 2020 roku;**
3. **zasądza od J. S. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością 4367 (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem kosztów procesu.**

Sygnatura akt XIII GC 1431/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 lutego 2020 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. wniosła o zasądzenie od J. S. kwoty 12 919,54 złote z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 lipca 2019 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż pozwany zlecił jej naprawę naczepy, przy czym nie uiścił na jej rzecz należnego wynagrodzenia netto, która to wartość nie została również uregulowana na rzecz powódki przez ubezpieczyciela bezpośrednio likwidującego szkodę. Właściwość Sądu powódka określiła w oparciu o przepis art. 34 k.p.c. jako sąd właściwy dla miejsca wykonania naprawy – S..

/pozew, k. 4-6/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 lutego 2020 roku Referendarz Sądowy w tutejszym sądzie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty, k. 34/

W sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty pozwany zaskarżył go w całości i wniósł

o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut nieistnienia roszczenia oraz jego nieudowodnienia, a nadto podnosząc zarzut niewłaściwości miejscowej sądu, wobec braku uzasadnienia właściwości przez powódkę.

/sprzeciw, k. 47-50/

Pismem z dnia 4 sierpnia 2020 roku powódka cofnęła powództwo w zakresie kwoty 4068,84 zł zrzekając się roszczenia i podtrzymując roszczenie co do pozostałej kwoty głównej z odsetkami oraz odsetek od kwoty 4068,84 zł od 15 lipca 2019 roku do 28 maja 2020 roku. Powódka nie wyraziła przy tym zgody na mediację. W uzasadnieniu wskazane zostało, iż 28 maja 2020 roku pozwany wydał dyspozycję przeksięgowania nadpłaty w rzeczony kwocie przysługującej mu od powódki w ramach innej prowadzonej działalności.

/pismo przygotowawcze, k. 57-60/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. S., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w L. w dniu 30 kwietnia 2018 roku zlecił (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. naprawę pojazdu S. o nr rej. (...). Umowa została zawarta w formie pisemnej. W punkcie 6. umowy zamawiający zobowiązał się, że w terminie do 30 dni od zakończenia naprawy cały jej koszt zostanie uregulowany. Punkt 8. umowy zaś stanowił, iż zamawiający zobowiązuje się do pokrycia kosztów naprawy w przypadku odmowy wypłaty odszkodowania przez towarzystwo ubezpieczeniowe lub braku wypłaty odszkodowania od towarzystwa ubezpieczeniowego

w ciągu 30 dni od daty wystawienia faktury za naprawę.

/dowód: umowa, k. 20/

Pozwany upoważnił przy tym powódkę do odbioru należnego odszkodowania od ubezpieczyciela – T.U. (...), w związku z likwidacją szkody na podstawie umowy ubezpieczenia AC.

/ dowód: upoważnienie, k. 21/

Pojazd został naprawiony. Pozwany uregulował na rzecz powódki kwotę VAT od należności z tytułu naprawy naczepy.

/okoliczność bezsporna/

Koszt naprawy pojazdu wyniósł 12 919,54 zł netto zaś podatek VAT równowartość 2 971,49 zł, co zostało wskazane na fakturze z dnia 28 maja 2018 roku.

/ dowód: faktura VAT, k. 24/

Towarzystwo (...) przyznało odszkodowanie w kwocie netto, o czym zawiadomiono pozwanego decyzją z dnia 8 czerwca 2018 roku.

/ dowód: decyzja, k. 26/

W operacji wypłaty jako odbiorca odszkodowania wskazany został J. S.. Kwota 12 919,54 zł została wypłacona przez ubezpieczyciela w dniu 11 czerwca 2018 roku poprzez bankowe polecenie zapłaty, w którym jako odbiorca wskazany został (...), L..

/ dowód: operat wypłaty, k. 28, potwierdzenie płatności, k. 79/

Należność netto z tytułu naprawy nie wpłynęła na konto bankowe należące do powódki.

/okoliczność bezsporna/

Powódka wezwała pozwanego do zapłaty należności netto za naprawę pismem z dnia 27 czerwca 2019 roku, odebrany przez pozwanego 8 lipca 2019 roku.

/ **dowód:** wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania, k. 30-31/

W dniu 28 maja 2020 roku pozwany zlecił powódce przeksięgowanie nadpłaty w wysokości 4068,84 zł przysługującej (...) Sp. z o.o., jako prezes jej zarządu, na poczet należności wynikającej z nakazu zapłaty wydanego w przedmiotowej sprawie. Wskazał, że pieniądze z tytułu odszkodowania wpłynęły na konto jego żony.

/ **dowód:** wniosek, k. 61; zeznania M. S., protokół rozprawy z dnia 4.12.2020 r., minuta 5-17/

Wiadomością mailową do pozwanego z dnia 28 maja 2020 roku powódka wskazała, iż do zapłaty pozostaje kwota 8850,70 zł i koszty procesu w kwocie 3167 zł zaznaczając, że w przypadku zapłaty tych kwot nie naliczy dodatkowo odsetek za opóźnienie w zapłacie. Dnia 10 lipca 2020 roku powódka skierowała zaś do pozwanego wiadomość, iż do zapłaty pozostaje kwota 12017,70 zł. Powódka wielokrotnie kontaktowała się z pozwanym w związku z nieuregulowaniem należności za pośrednictwem wiadomości mailowych oraz telefonicznie.

/ **dowód:** wiadomości e-mail, k. 68-69; zeznania M. S., protokół rozprawy z dnia 4.12.2020 r., minuta 5-17/

Stan faktyczny w niniejszej sprawie okazał się w przeważającej mierze bezsporny między stronami. Dlatego też, ustalając powyżej przedstawiony stan faktyczny Sąd częściowo oparł się na dyspozycji przepisów art. 229 k.p.c., w myśl którego nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości oraz art. 230 k.p.c., który stanowi, iż gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wynik całej rozprawy, może te fakty uznać za przyznane. W pozostałym zakresie okoliczności ustalone zostały w oparciu o przedłożone do akt sprawy dokumenty, których autentyczności nie kwestionowano w toku postępowania, a których treść i forma nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz zeznania świadka, które zostały przez Sąd ocenione jako szczerze, wyczerpujące i korelujące z dokumentacją zgromadzoną w sprawie.

Sąd nie uwzględnił zarzutu pozwanego niewłaściwości miejscowej Sądu. Zgodnie z brzmieniem art. 34 § 1 i § 2 pkt 2 k.p.c. powództwo o zawarcie umowy, ustalenie jej treści, o zmianę umowy oraz o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, a także o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania, przy czym za miejsce wykonania umowy uważa się miejsce spełnienia świadczenia charakterystycznego dla umów danego rodzaju, w szczególności w przypadku świadczenia usług - miejsce, w którym usługi zgodnie z umową były lub miały być świadczone. Przepis ten ustala właściwość przemienną – na mocy art. 31 § 1 k.p.c. powód może zdecydować się na wybór rzeczony właściwości sądu, co też miało miejsce w niniejszej sprawie na etapie wniesienia pozwu.

Sąd zważył, co następuje:

powództwo okazało się zasadne w całości i jako takie podlegało uwzględnieniu. W sprawie bezsporne między stronami pozostawały fakty zawarcia umowy o naprawę pojazdu, wykonanie usługi przez przyjmującego zamówienie oraz wysokość należnego wynagrodzenia za rzeczony naprawę. Sporny pozostawał jedynie obowiązek zapłaty wynagrodzenia oraz termin zapłaty.

Umowę zawartą między stronami należy oceniać na gruncie przepisów regulujących umowę o dzieło (zob. szerzej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2004 r., V CK 235/04, LEX nr 148150). I tak, zgodnie z brzmieniem art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Przepis art. 642 § 1 k.c. stanowi zaś, że w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła.

W przedmiotowym kontrakcie strony umówiły się zaś, że zapłata wynagrodzenia nastąpi w terminie do 30 dni od zakończenia naprawy, przy czym w wypadku niedokonania zapłaty przez ubezpieczyciela wynagrodzenie zobowiązał się zapłacić zamawiający w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury za naprawę.

W niniejszej sprawie na dzień zamknięcia rozprawy bezsporne między stronami było, iż ubezpieczyciel nie dokonał zapłaty wynagrodzenia za usługę naprawy na rzecz powódki. Niewiarygodne pozostają przy tym dla Sądu twierdzenia pozwanego, iż nie posiadał on wiedzy w tym zakresie. Należy zauważyć, że powódka skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty rzeczowej kwoty, z którym to pozwany mógł zapoznać się już 8 lipca 2019 roku, a zatem jeszcze przed wytoczeniem powództwa w przedmiotowej sprawie. Już więc w tej dacie posiadał co najmniej informację co do tego, iż niepewne jest, czy ubezpieczyciel wypłacił powódce odszkodowanie.

Podkreślić należy, że zobowiązanym z umowy o dzieło naprawy pojazdu pozostawał pozwany i to na nim spoczywał obowiązek kontraktowy dopilnowania, aby wynagrodzenie zostało w całości zapłacone w terminie. Tego rodzaju obowiązek przyjął na siebie bezpośrednio pozwany w punkcie ósmym zawartej umowy, a wynika on też z samej istoty stosunku zobowiązaniowego oraz z brzmienia art. 391 k.c., zgodnie z którym jeżeli w umowie zastrzeżono, że osoba trzecia spełni określone świadczenie, ten, kto takie przyrzeczenie uczynił, odpowiedzialny jest za szkodę, którą druga strona ponosi przez to, że osoba trzecia odmawia zaciągnięcia zobowiązania albo nie spełnia świadczenia.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, że w niniejszej sprawie nie doszło do cesji wierzytelności na rzecz strony powodowej. Powódka została jedynie upoważniona do odbioru świadczenia, a zatem ubezpieczyciel miał jedynie prawo, a nie obowiązek, dokonać wypłaty odszkodowania do rąk warsztatu wykonującego naprawę. W braku tego rodzaju czynności strona powodowa nie miała więc środków prawych, aby domagać się zapłaty na swoją rzecz od ubezpieczyciela, który spełnił już swoje świadczenie na rzecz pozwanego. Ze stanu faktycznego sprawy nie wynika również, aby między pozwanym a ubezpieczycielem doszło do przejęcia długu w trybie art. 519 § 1 k.c., co stanowiłoby o zwolnieniu pozwanego z obowiązku zapłaty wynagrodzenia powódki. Z tych powodów staranność przy wykonywaniu umowy wymagała, aby pozwany upewnił się, że wynagrodzenie zostało uiszczone na rzecz powódki. Umowa o dokonanie tzw. rozliczenia bezgotówkowo jest bowiem jedynie technicznym sposobem wypłaty odszkodowania, nie zmienia to faktu, że ponoszącym koszt naprawy w tym przypadku jest zamawiający z umowy o dzieło.

Pozwany nie sprostał powyższemu zobowiązaniu, wobec czego popadł w opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia w terminie umownym, tj. 30 dni od wystawienia faktury VAT. Faktura wystawiona została 28 maja 2018 roku, a zatem roszczenie stało się wymagalne już 28 czerwca 2018 roku. W tym terminie, aby uniknąć przymusowej egzekucji, pozwany powinien był ustalić, czy towarzystwo ubezpieczeniowe uiszczyło należne świadczenie. Z materiału zgromadzonego w sprawie wynika zaś, iż pozwany nie spełnił swojego obowiązku ani w dacie wymagalności świadczenia, ani po otrzymaniu do rąk własnych wezwania do zapłaty 8 lipca 2019 roku. Biorąc przy tym pod uwagę, iż na dzień zamknięcia rozprawy należność wciąż nie pozostawała zapłacona w całości, wnioskować trzeba, iż twierdzenia pozwanego o braku wiedzy o obowiązku zapłaty lub też o braku wiedzy co do bieżącej wysokości należności stanowiły jedynie taktykę procesową, zmierzającą do odroczenia zapłaty i uniknięcia poniesienia kosztów postępowania.

Na marginesie należy przy tym wskazać, iż niezasadne pozostawały twierdzenia pozwanego, że to powód zobowiązany jest wykazać, iż nie otrzymał należnego mu wynagrodzenia od ubezpieczyciela. Zgodnie z zasadami rozkładu ciężaru dowodu, to na pozwanym jako zobowiązanym do zapłaty spoczywał ciężar wykazania, iż doszło do wykonania przez niego należnego drugiej stronie świadczenia i to pozwany ponosił negatywne skutki braku udowodnienia tejże okoliczności, zgodnie z art. 6 k.c. Niezależnie od powyższego strona powodowa, za pomocą dokumentu potwierdzającego przekazanie środków na rzecz działalności pozwanego oraz poprzez zeznania świadka, w sposób skuteczny wykazała, iż ubezpieczyciel przekazał odszkodowanie do rąk strony pozwanej. Z powyższych względów obowiązek zapłaty przez pozwanego na rzecz strony powodowej kwoty 12 919,54 zł nie ulegał wątpliwości.

W związku z częściowym cofnięciem powództwa Sąd na podstawie art. 355 k.p.c. postanowieniem zawartym w punkcie 1. wyroku umorzył postępowanie w zakresie kwoty 4068,84 zł, uznając cofnięcie za dopuszczalne w rozumieniu art. 203 § 4 k.p.c.

W punkcie drugim wyroku Sąd zasądził kwotę 8850,70 zł, jako pozostałą część do zapłaty z należności 12 919,54 zł.

O odsetkach od całego świadczenia dochodzonego pozwem Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 15 lipca 2019 r. bowiem w dacie roszczenie z pewnością pozostawało już wymagalne, o czym była mowa powyżej.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu było zaś pochodną rozstrzygnięcia głównego, a oparcie znajdowało w art. 98 § 1 k.p.c. Powód wygrał bowiem sprawę w całości – należność dochodzona pozwem pozostawała wymagalna na dzień wniesienia pozwu, wydania nakazu zapłaty oraz wniesienia przez pozwanego sprzeciwu od rzonego nakazu. Nie ulega zatem wątpliwości, iż pozwany swoją postawą dał podstawy do wytoczenia i popierania powództwa aż do momentu częściowej zapłaty (kiedy to pozwany w części cofnął pozew). Przyczyną cofnięcia pozwu było zaspokojenie w części wymagalnego roszczenia, a w takim przypadku za stronę przegrywającą w rozumieniu przepisów o kosztach procesu należy uznać pozwanego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 1966 r., I PZ 30/66, 8 lutego 2001 r., II UKN 14/01, 5 marca 2010 r., IV CZ 6/10, 7 marca 2013 r., IV CZ 8/13).

Mając na uwadze powyższe okoliczności orzeczono jak w sentencji.